

dohledem na dům, udržováním čistoty a pořádku v něm a obstaráváním jinakých prací správy domu se týkajících. To je v souladu s ustanovením § 1 (2) zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n. Nutno však přihlížeti též k předpisům §§ 5 a 6 tohoto zákona, které zevrubně vypočítávají povinnosti domovníků. V souzeném případě nebylo však nižšími soudy zjištěno, že žalobci žalované činností v tomto rozsahu pověřili. Podle zjištění soudu odvolacího vykonávala žalovaná V-ová jen některé práce v domě, které jinak obstarávají domovníci, a to jen ony práce, které připadaly podle ustáleného pořadu domovního na ni (jako nájemníci) a na žalobce (jako uživatele většiny místností v domě), kdežto ostatní takové práce prováděli druzí dva nájemníci v témž domě, pokud ovšem na ně podle téhož pořadu připadaly. Soud odvolací právem poukazuje na to, že žalovaní nevykonávali dohled na dům, že v něm udržovali čistotu a pořádek jen částečně a neobstarávali jinaké práce správy domu se týkající až na některé výjimky. Jak ze zjištění nižších soudů patrně, neodpovídal rozsah prací žalovanými za slevu z činže vykonávaných potřebám celého domu, nýbrž byl užíván poměrem, v jakém tyto práce připadaly podle ustáleného pořadu domovního na žalobce a žalované jako uživatele bytu, a tvořil pouze nepatrnou část povinností, jež zákon čís. 82/20 v §§ 5 a 6 domovníkům ukládá. Dohodou, která byla podle zjištění nižších soudů mezi stranami ujednána, byla založena smlouva nájemní jako úmluva hlavní a smlouva služební jako úmluva vedlejší. Tuto vedlejší úmluvu, kterou se žalovaní zavázali konati práce shora uvedené za slevu na činži, nelze považovati za smlouvu domovníckou, poněvadž žalovaní nebyli jednak pověřeni všemi úkoly, které podle zákona čís. 82/20 domovníkům z pravidla náleží, ba ani převážnou jejich částí, a poněvadž jinak nepožívali ani práv, která zákon domovníkům poskytuje. V tomto směru stačí poukázati na to, že žalovaní neměli bezplatného bytu a nedostávali žádné odměny od nájemníků za úklid ani za propůjčení klíčů od domovních dveří. Naproti tomu platili nejen nájemné — zřetelem ku pracím od nich požadovaným ovšem na polovici snižené — nýbrž i značné příplatky na opravy domu, jak patrně z vyúčtování žalovanými předložených. To je dalším dokladem, že i žalobce považoval žalované v prvé řadě za nájemníky, neboť není obvyklé a odporuje zákonu čís. 82/20, žádá-li vlastník domu od domovníka příplatky na náklady spojené s udržováním domu. Poukazují-li dovoatelé na to, že smluvní poměr vznikl v roce 1919, tedy před vydáním zákona čís. 82/20, nutno jim odvěti, že příplatky na opravy domu byly žalovaným předpisovány v letech 1923—1925 a že žalobci neměli pro to jiného právního základu než předpisy obsažené v zákonech na ochranu nájemníků, neboť nárok vlastníka domu na ony příplatky nemá opory v zákonech jiných a nedá se jmenovitě vyvoditi ze zákona o domovnících.

Čís. 7524.

Rozsudek cizozemského soudu (rakouského soudu z doby po státním převratu), jímž bylo rozvedeno od stolu a lože manželství českosloven-

ského státního příslušníka, nemůže býti vykonán československým soudem proti československému státnímu příslušníku ani co do plnění výživného z důvodu rozvodu.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, R II 368/27.)

Rozsudkem pro zmeškání zemského soudu ve Vídni ze dne 23. června 1927 bylo rozvedeno od stolu a lože s výhradné viny manželovy manželství uzavřené dne 18. listopadu 1920 v tuzemsku a manželé uloženo, by platil manželce výživné 900 Kč měsíčně. K vydobytí dlužných splátek výživného povolil zemský soud ve Vídni exekuci zabavením movitostí manželových a jeho služebních požitků a dožádal o výkon exekuce okresní soud v B. ve Slezsku jako soud exekuční. Okresní soud v B. nařídil výkon exekuce na movitosti a vydal příkazovací usnesení ohledně zabavených služebních příjmů. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že výkon exekuce odepřel.

Důvody:

Rozsudek, tvořící exekuční titul, prohlásil manželství stran za rozvedené z viny povinného a odsoudil ho k plnění výživného. Tato majetková povinnost jest i podle rozsudku přímým důsledkem rozvodu, souvisí s ním nerozlučně, a je rozsudek v obou svých výrocích co do právního účinku jednotným, ježto druhý výrok vyplývá z prvního jako předpokladu. Napadené usnesení odporuje § 81 čís. 3 ex. ř. a vládnímu nařízení čís. 145/19, neboť exekuční titul týká se osobního stavu československého státního příslušníka a má býti proti němu vykonán. Že povinný je čsl. státním příslušníkem, jest zjištěno jeho domovským listem. Nezáleží na tom, že domovský list byl soudu předložen teprve s rekurssem, takže soud své stolice nemohl o něm věděti. Podle rozsudku šlo o rozvod manželství uzavřeného již po převratu, roku 1920, na území Čsl. republiky, měl se proto již exekuční soud podle § 55 ex. ř. přesvědčiti, zda nejde o čsl. státního příslušníka, proti němuž má býti exekuce vykonána, zejména když povinný bydlí na území Čsl. republiky, kde jest zaměstnán. Není pochybnosti o tom, že rozsudek vyslovující rozvod manželství z viny manželovy týká se jeho osobního stavu, nemůže proto rozsudek vydaný cizím soudem býti podle § 81 č. 3 ex. ř. vykonán československým soudem proti čsl. státnímu příslušníku. To platí i o plnění výživného z důvodu rozvodu, neboť toto jest přímým důsledkem rozvodu. Vymáhání výživného v tomto případě jest výkonem exekučního titulu, jenž týká se osobního stavu povinného. Brání proto § 81 čís. 3 ex. ř. výkonu exekuce, i pokud jde o výživné.